

- «Πατέρα μου, διέ πῶς τὰ φύλλα κουνοῦν!
Ἐκεῖ τοῦ βουρκόλακα κόραις περνοῦν!» —
— «Πῶς ἔντρομαις ρίχνεις, παιδί μου, ματιαῖς!
Δέν εἶν' αὐταῖς κόραις, εἶν' ἄσπραις ἰτιαῖς!» —

- «Παιδί, σ' ἀγαπῶ· μαζῇ μου θὰ ᾽λθῇς·
εἰδὲ θὰ σ' ἀρπάξω μὲ βίαν εὐθύς.»
— «Πατέρα, πατέρα, ἄχ! νά! μὲ κρατεῖ.
Ἄχ! νά! νὰ μὲ πνίξῃ, πατέρα, ζητεῖ!»

—
Φοβᾷτ' ὁ πατέρας καὶ διώχνει ἔμπροστά·
σφικτὰ τὸν υἱόν του ἔς τὰ χέρια βαστᾷ·
καὶ μόλις ἔς τὸν οἶκόν των φθάνουν μαζῇ,
ποῦ βλέπει πῶς, ἄχ! τὸ παιδί του δέν ζῇ.

Η ΧΑΡΑ

Ἐκ τῆς τοῦ Γέτου, κατὰ τὴν μελωδίαν τοῦ πρωτοτύπου

Ζητῶ τὴν χαρὰν πότ' ἐδὼ πότ' ἐκεῖ·
ποῦ εἶναι, εἰπέτε μοι, ποῦ κατοικεῖ;
Δέν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὄρ' ὑψηλά.
Εἰπέτε μοι, ποῦ ἡ μορφή της γελαῖ;

—
Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπῆγα ζητῶν·
τὸν ῥύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν,
καὶ παίζει καὶ σύρει νερὰ καθαρὰ,
μαζῇ των δέν ἔπαιζε πλὴν ἡ χαρά.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς σκιάς τῶν δασῶν.
Ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν,
πτηγνὸν ἐκελάδ' εἰς μυρσίνην χλωρὰν,
πλὴν ἔψαλλε θρήνους καὶ ὄχι χαράν.

—

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χορούς,
εἰς δείπνων θαλάμους λαμπρούς κ' ἡχηρούς,
εἰς φῶτα, εἰς σκεύη χρυσᾶ κ' ἀργυρᾶ,
πλὴν οὐτ' εἰς αὐτὰ δὲν εὐρέθ' ἡ χαρά.

—

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εὖρον μακράν,
μακράν εἰς χωρίου κοιλάδα μικράν.
Τριγύρω της εἶχε παιδί' ἀρκετὰ,
κ' ἐπήδα μ' ἐκεῖνα κ' ἐγέλα μ' αὐτά.

—

Ποῦ εἴσθε, καλοὶ παιδικοὶ μου καιροί!
Ἐφώναξα τότε μὲ στῆθος βαρύ.
Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾶ ἡ χαρά·
καὶ αὐτ' ἦν ἡ πρώτη κ' ἐσχάτη φορά.

